

siis jooksis ta ruttuste ja jõudis, kui isä hõnivõrravast sisse astus, temma wasto, ja poja rõmus terretamine olli ka isä süddame rõõm. Agga nüüd selsammal enne nimmetud päwal, sel ajal kui ei emma egga lapsed weel mõelnud isä kōjotullemisse peale, sest et pääw weel kõrges olli, siis läks poeg nenda kui ta emma käest sedda lubba olli sanud, hõwi ja mængis seal õppind wisi järrele, sõitis wahhe ratsa sikkõ seljas ja läks siis jälle temmaga päwa warjo puhkama. Korraga läks paks pilwe päwa ette; „wata,“ ütles laps sikkõ wasto, „meie same tänna weel wihma, siis on meie sõit otsas, siis minna pean tuppaminnema, ja sinna lauta, sest tubba sul ei olle. Agga peaksid sinna teadma, mis hea warjulinne mængimisse koht minnul on, põningil! Peaäego ni walge kui tubba ja rumi kũl, seal sünniks sõitagi; oh, tulle õige ma wiin sind ka senna.“ Ja pois läks ele treppidest ülles, ja sif jalla peal temma järrele. Ni julgeks olli ellajas laind et ta

ka sedda õppimatta teed kartuseta lapse järrel käis. Ja poisikesse süddamesse ei tulnud kartust, egga tulnud ta mele, et se ei piddand õige ollema mis ta teggi, waid olli rõõm täis, et se temmale ni hästi korda läks, ja ni kui olleks ta ühhe hea sõbra ommal wõeraks saand, kitis ja näitas temma sikkõle keik, mis temma omma melest hea olli. Agga mis murre wae wab isä süddant? — Oh rutta, rutta, jõua liggemale! — Sest nüüd läks poeg sikkõ selga ja sõitis põningil ümber ringi, ja meel olli hea kui ta hästi jooksis. Agga ellaja werri sai wägga pallawaks, ja ringijooksmisest ta pea hakkas ümber kääma, ta kartis wõeras kohhas ja kindlas rumis. Silmad põllewad, ta lõõtsub ja puhhub, ja nüüd ta põrab pea jälle akna pole, ja walget nähhes jookseb kermeste kui lind lendab wasto aknat, rutud lähewad kollisedes katki, ja sif kargab kissetawwa lapsega põningi lugist alla! — Agga wata nüüd Jummal armoseäd,